

ИЛЮСТРОВАНО ДЕТСКО ВЕСТИНИЧЕ

Безплатно приложение на

„Домакиня и майка“

Година VII

Брой 68

Уреждаат СТРИНА ЛИНА и
ЧИЧО БОЯНЪ

Одобрено отъ Министерството на на-
родното просвещение съ окръжно
№ 3830 отъ 11. XII. 1935 година

ВЕЛИКДЕНЪ НА БОРДА

Дженаро Малуци, нередовенъ пж-
тникъ, бѣ откритъ на втория день отъ
отплуването, между стокитъ на кораба.
Едно момче на петнадесетъ години,

слабо, нервно, съ кждрави коси и чер-
но като арапче. Заведено при капита-
на, безъ да мигне, то издържа цѣла буря
отъ ругатни и заплахи, въ присъж-
тането на цѣлия екипажъ. После от-
говори на обичайнитъ въпроси: Какъ
се казва? На колко е години? Кжде
се бѣ качило на борда? И защо се
бѣ качило? Знаеше ли, че е извърши-
ло голѣмо нарушение на закона? Най-
сетне то каза наивно своето:

— Искамъ да стана морякъ.

Капитанътъ се разгнѣви:

— По дяволи всички романи на
приключения! Ето последицитъ отъ по-
добни четива! Деца, които бѣгатъ отъ
кжши, вмѣкватъ се въ корабитъ за
пжтъ, и т. н. и т. н.

Той погладн мустацитъ си, изгледа
момчето отъ главата до краката и про-
мѣни тона на гласа си.

— Ти, морякъ? поде той. Кжде
ти сж мускулитъ? Да видимъ, да ви-
димъ!

Хвана едната ржка на Дженаро,
запретна ржава и откри мършавото
му рамо.

— И ти ще ставашъ морякъ? Съ
тѣзи ли ржце като бастунчета? Нито
единъ пръстъ месо! Това хлапе трѣбва
още да се храни съ кашички и попара.

Моряцитъ избухнаха въ подиграва-

теленъ смѣхъ. Момчето се изчерви.

— Но азъ ще стана силенъ . . .
измѣнка то.

— Да, следъ лѣкуване съ рибено
масло! засмѣ се капитанътъ. Хайде,
момче, моряшкиятъ животъ не е лѣ-
жица за твоитъ уста. Като се върнемъ
въ отечеството, ще те предамъ на при-
станищнитъ власти, повече нѣма да
говоримъ!

— Но азъ искамъ да стана морякъ!
повтори Дженаро, като преглътна
сълзи отъ унижение. Зная да греба,
да управлявамъ весло, да навивамъ
вжжа. Мога да се справямъ съ всѣка-
къвъ видъ мжчнотии.

Моряцитъ отново се разсмѣха.
Само кормчията, човѣкъ съ сива брада
и ясни очи, погледна приятелски Дже-
наро.

— Хайде, момче, заключи капита-
нътъ, за да станешъ морякъ, трѣбва
да имашъ здравъ крѣстъ, сила, смѣ-
лостъ, безстрашие и предприемчивостъ,
а ти не притежавашъ нито капка отъ
всичко това, както личи отъ пръвъ
погледъ.

— — —

Понеже корабътъ бѣше вече да-
лечъ отъ брѣга, по принуждение оста-
виха момчето, но не му повѣриха ни-
каква работа. Би било жестоко да се
кара на работа такова слабушче.
Отнасяха се къмъ него като съ пжт-
никъ. Не прѣчеше никому, а колкото
за храната, която ядѣше. . . Но то по
цѣлъ день обикаляше около капитана
като го молѣше да му даде да върши
нѣщо. Увѣряваше, че може да бжде
полезно, повтаряше, че е готово да
върши всѣкаква работа, че отъ нищо
не се страхува. Напраздно. На 6 априлъ
корабътъ „Санъ-Марко“ мина Гибрал-
тарския протокъ. Западниятъ африкан-
ския брѣгъ се изтѣгаше подъ палящо-
то слънце.

На 8-ми сутринята корабътъ се спрѣ
на една миля отъ брѣга на югъ отъ
Агадиръ. Дженаро бѣ повиканъ отъ
капитана. Момчето дотърча, изпълнено
съ надежда. Решили ли бѣха да го при-
ематъ за начинаещъ? Капитанътъ, заоби-
коленъ отъ своитъ хора, бѣше на кор-
милото, съ ржце, крѣстосани задъ
гърба.

— Момче, започна той, ти бѣше
казало, че си смѣло и че можешъ да

се справишъ съ всѣкакъвъ видъ мжч-
нотии. Да видимъ дали е истина. За-
давамъ ти една задача и ти трѣбва
да я изпълнишъ самъ, безъ да питашъ
нѣкого за нѣщо. За да започнемъ,
знаешъ ли кой день сме днесъ?

— Възкресение Христово, госпо-
динъ капитанъ, отговори Дженаро, като
се прекръсти.

— Добре. Сега ти казвамъ: „Дже-
наро, донеси ми едно хубаво велик-
денско яйце“. Ти ще кажешъ: „Но на
борда нѣма великденски яйца!“ А азъ
ти отговарямъ: „Постарай се, азъ
искамъ едно хубаво великденско яйце!“

Момчето погледна несигурно моря-
цитъ, които едва слѣржахъ смѣха си,
после погледна къмъ брѣга, но видѣ
само пѣсѣкъ, скали и нѣколко зелени
петна отъ растителностъ. Какъ да на-
мѣри великденско яйце на този дивъ
брѣгъ?

Разбра нѣкакси, тѣй като корабътъ
се бѣше спрѣлъ, че тамъ трѣбва да
търси и машинално се отправи къмъ
дѣсната страна, за да спусне лодката
въ морето. Но треперѣше отъ нерешител-
ностъ. Тогава кормчията се при-
ближи до него и
подъ предлогъ,

че му помага да постави въ действие
колелцата, му пошупна на ухото:

— Куражъ, дете. За насъ, моряци-
тъ, великденски яйца сж тѣзи на. . .

— Хей, кормчия! прекъсна го ка-
питанътъ, какво шушнешъ на ухото
на детето? Нѣма да му откриешъ тай-
ната, нали? Трѣбва самъ да се сѣти!

— Казахъ му само, че греблата
сж отъ скоро лакирани, господинъ капи-
танъ, излѣга кормчията като се оттегли.

Лодката докосна водата, Дженаро
влѣзе бързо въ нея и, като хвърли
последенъ смутенъ погледъ върху ка-
питана, започна да гребе къмъ брѣга.
Бѣше развълнувано. „Какво ли искаше
да каже кормчията?“ се питаше то